

SIMONA VOTYOVÁ
KDYBY

JEDNA DÍVKA, JEDNO ROZHODNUTÍ, DVA RŮZNÉ PŘÍBĚHY

 nakladatelství
BOURDON

 nakladatelství
BOURDON

UNIKÁTNÍ DVOJROMÁN MATKY A DCERY

KDYBY

SABINA VOTY

KDYBY

KDYBY

Kdyby na tu party nešla, mohlo být všechno jinak.

KDYBY

Simona Votyová

Copyright © Simona Votyová a Sabina Voty
Czech edition © Bourdon, 2023
Cover design © Jiří Dvorský

ISBN: 978-80-7611-083-0

KDYBY

1. KAPITOLA

2014

Někdo jí tluče do hlavy. Brání se. Máchá kolem sebe rukama. Je ovšem děsně zesláblá, a tak se začíná topit. Klesá pod hladinu. Dusí se. Teče jí z nosu nudle a dává se. Spadne z postele na pozvracený koberec. Otevře oči a všechno vidí rozmazaně. Jako by to byl jen nějaký přelud. V bolavé hlavě se jí začínají rýsovat myšlenky, které připomínají klubko zamotaných krys. Tuší, že je něco špatně, a na vině není jenom to, že se opila.

„To snad není pravda, ona je úplně ožralá,“ slyší mámu, která nad ní stojí a huláká na tátu, ať se jde podívat. Jako by byla nějaké exotické zvíře. Jako by se máma nikdy neopila. Zvláštní, jak rodiče zapomínají na vlastní eskapády a při přešlapech svých dětí se tváří, že se zbořil svět. Jejich vyčítavé hlasy už ale nevnímá. Vypíná se. Nejradši navždycky.

Zavře oči a vidí jeho spařený ksicht, co jí funí do obličejů. Zacpává jí pusou, když křičí, že nechce. Jeho pot jí stéká na tvář a jeho sperma po stehnech. Rozbrečí se jako malá holka. Je jí zle. Máma jí otírá pusou plnou zvratek mokrým

ručníkem a táta ji cpe oblečenou do sprcháče. Neudrží se na nohou a klesne na bobek. Přeje si, aby ji zabili.

„Možná je zfetovaná,“ slyší hysterickou máminu fistuli a dovede si představit její zděšený výraz. Vždycky vypadá jako polekané zvířátko. Chtěla by se tomu zasmát, ale místo toho se zase pozvrací.

„Nelu někdo otrávil?“ uslyší ustaraný hlásek svého brášky. Otrávil, Martínku, otrávil, ale jinak, než si myslíš, a bohužel to přežiju, odpovídá mu její vnitřní já. Táta mlčí. Jako vždycky. Nechce vidět svoji malou holčičku v takovémhle stavu. Roztrhané punčocháče a rozmazaný zmalovaný ksicht mu dělají větší starosti než nekontrolovatelné dávení.

„Možná jí někdo hodil něco do pití,“ napadne mámu. Nela si to myslí taky. Pak omdlí.

Probudí se a všude je bílo. V hlavě má ale černo, proto pochopí, že neumřela. Škoda. Cítí dezinfekci, kterou by si nejradši nalila do hlavy, aby své myšlenky očistila. Vymazala by z nich onu noc, kvůli které tady leží. Vymazala by pach jeho dechu, který ji prosakuje každou molekulou v těle.

„Dobré ráno, koťátko,“ pohladí ji máma po mastných vlasech, ve kterých jsou zaschlé zbytky zvratků. „Tys nám dala,“ kývne unavenou hlavou. Je vidět, že nespala. Najednou vypadá jako stařenka, až se Nela lekne a rychle ji chytne za ruku.

„Promiň,“ zašeptá.

„Ne, ty se neomlouvej. Ale řekni mi, kdo za to může. Někdo ti musel hodit něco do pití. Málem jsi umřela! To tomu sráčovi, který tohle zavinil, nemůže jen tak projít!“ vykřikne a je jí úplně jedno, že na vedlejší posteli leží další pacientka, která je určitě poslouchá.

„Já si ale nic nepamatuju. Bylo tam hodně lidí. Tancovali jsme a pak už nevím nic,“ lže, protože takhle by si to přála.

„Tak to nahlásíme policii. Celý se to musí prošetřit! Jsi samá modřina, neudělal ti někdo něco?“ máma je neoblomná a už rázuje po pokoji. Plánuje, jak toho hajzla uškrtí vlastníma rukama, a předvádí to. Pohybuje se jako ninja, kterého často sleduje Martínek na tabletu. Nela čeká, kdy vyskočí a prokopne dobře mířenou kopačkou dveře. Máma je naprosto šílená, uvědomí si jako už tolikrát v životě a musí se tomu zasmát. Vzápětí ji ale přepadne myšlenka na včerejší noc a tělo se jí sevře odporem.

„Mami, jsem unavená, vyřešíme to pozdějc,“ řekne, ale bojí se zavřít oči. Za víčky číhají výjevy nahého zpoceného těla, zacpaných úst, ztopořeného penisu. Zvedne se jí žaludek, ale už nemá co zvracet.

Chtěla by ležet. V hrobě nebo aspoň v posteli. Celé dny. A pak by to třeba přešlo. Jenže nemůže, protože ji máma pořád sleduje. Dalo jí spoustu práce, aby ji přesvědčila, že nic policii hlásit nebude. Nemůže to udělat. Má k tomu pádný důvod. Měla by dostat cenu za nejlepší herecký výkon, protože každé ráno vstane a dělá, jak je naprosto v pohodě. Místo plnění zkoušek ve škole se ale potuluje po Klánovickém lese, kam dojede vlakem. Odpoledne se vrátí domů, s Martínkem malují a oba mlčí. Někdy se na ni podívá svýma obrovskýmá hnědýma očima, jako by tuší, že je smutná. Samozřejmě že to tuší. Temnota, která jí pohlcuje, nad ní visí jako husté chuchvalce mlhy. Martínek má strach, že spolkne i jeho. Cítí, jak mu proniká do kůže. Mísí se tam s jeho smutkem, kterému by nikdo nerozuměl.

Nerozumí mu ani on sám. Kreslení ho uklidňuje. A Nelu taky. Ocitnete se najednou v jiném světě. Nela se na něj podívá a má chuť ho obejmout. Neudělá to. Určitě by se rozbrečela a nechce ho děsit, vždyť je mu teprve deset. Ale je ráda, že je tu s ní, že není sama, že ji potřebuje, protože jinak by se utopila v rašelině hnusu.

Spláchne, jde si umýt obličej studenou vodou a vyčistit si zuby. Ve dveřích vrazí do Verči a děsně se jí lekne.

„Jsi bulimička, že jo?“ vyhrkne na ni s plechovkou energie-táku v ruce.

„Cože? Ale prd, asi jsem snědla něco blbýho,“ odfrkne a měla by sto chutí dát jí kázání o sajrajtech, co právě pije, aby odvedla řeč jinam, ale ví, že se její nejlepší kamarádka jen tak oblbnout nenechá.

„Jo? Ten jogurt a suchej rohlík? Mně to přece můžeš říct,“ chytne ji za ruku, možná pevněji, než měla v úmyslu. Nela se jí vyškubne. Sleduje otláčené prsty na svém zápěstí a rázem se zase ocitne v tom odporném pokoji. Vidí jeho ksicht s nagelovanými vlasy, které se mu snažila vyškubat, předtím než ji pevně sevřel obě zápěstí, že se nemohla ani pohnout.

„Jsem v pohodě!“ zakřičí, až se Verča vyděsí.

„Ne, to nejsi. Nikam nechodíš a jsi najednou děsně hubená, furt zvracíš, tak co je s tebou?“ naléhá na ni. Usrkává nápoj, protože skoro vůbec nespí a spánkový deficit dohání Red Bullem. Po nocích lítá po večírcích, anebo studuje. Žije život vysokoškolačky, který by nejspíš žila i Nela. Kdyby...

„Hele, prostě nemám zrovna dobrý období. Ve škole to byl masakr, sotva jsem dokončila ročník. A teď jsem ráda, že to mám za sebou, že jsou prázdniny, a myslela jsem, že si tady

spolu nějak užijem klidu a tepla a tak, to je celý.“ Nela se snaží o nedbalý tón.

„No, jenže tys ten ročník nedodělala. Potkala jsem Richarda a ptal se po tobě. Prej tě neviděl od tý pařby, jak měl narozeniny,“ řekne a všechno je najednou jinak.

Richard. Při vyslovení jeho jména polije Nelu studený pot a současně z ní vybublá na povrch příšerný vztek zahrabaný v jejím nitru. Nechutná epizoda, o které si myslela, že ji pohřbila, opět ožívá.

„Richard, jo? A co ti ještě říkal ten sráč? Pochlubilo se ti to hnusný prase, že mě sprostě znásilnilo?“ vyjede z ní. Nejradši by si ta slova nacpala zpátky do pusy, protože se zařekla, že si tuhle odpornou příhodu nechá jen pro sebe. Když o tom nikdo nebude vědět, je to, jako by se nic nestalo. Časem zapomene na nekonečné minuty, kdy se jeho tělo tlačilo na její. Kdy na kolenou škemrala poníženě o milost a pak křičela bolestí. Jak to, že tam nikdo nevtrhl a nezachránil ji? Dům byl plný lidí. Proč ji Verča nehledala? Nechtěla jí to vyčítat, ale ani v sobě nedokázala potlačit hněv, že to byla právě její kamarádka, kdo ji na ten večírek dotáhl, a pak se ani nestarala, kam zmizela. Nenapsala jí ani další den. Nela se zařekla, že ji už nikdy nechce vidět, ale když jí Verča zavolala, aby spolu vyrazily na Lipno, okamžitě souhlasila. Uvědomila si, jak moc jí chybí. Jak moc potřebuje začít žít normální život. Život předtím.

Nela se celá chvěje a slzy jí stékají až na krk. Takové přiznání Verča nečekala. V první vteřině ji napadne, že si možná vymýšlí a Richard ji jen odkopl jako spoustu holek. Když ale vidí, jak se třese a zalyká pláčem, pochopí, že nelže. Nela nikdy nelže.

„Ježiš, proč jsi mi to neřekla?“ zašeptá a zírá před sebe bez jediného zamrknání. Neví, jestli ji má obejmout. Ani co

říkat. Pomalu usrkává z plechovky a myslí na to, jak se skoro čtvrt roku neviděly, jen si občas napsaly esemesku. A zatímco ona se bavila po nočních klubech, kde dokonce několikrát popíjela i s Richardem, její kamarádka zápasila s hlubokým ponížením a zoufalstvím. Jak je možné, že o tom neměla ani ponětí? Na chvíli zavře oči a snaží se vybavit si ten večer. Ona se dobře bavila. A Nela přeci taky. Vždyť ji viděla s Richardem tancovat. Proto ji nechala být. Měla za to, že ti dva k sobě konečně našli cestu. Vypadali, jako když je někdo vystříhl z časopisu o hollywoodské smetánce. Krásný, oslnující pár. Závíděla jí, ale styděla se za to, a tak se strašně opila a vyspala se s prvním klukem, který tam o ni projevil zájem. Nele další den nezavolala. Nechtěla poslouchat, že má zase všechno, na co si ukáže, zatímco ona se probudila vedle cizího kluka, který se jí ani trochu nelíbil. Je to, jako by každá prožila večírek v jiné dimenzi. Verču přepadne pocit viny. Nebyla se svojí kamarádkou, když ji potřebovala. Je snad omluvou, že byla ponořená do knih, protože ji čekaly státnice, a předpokládala, že se Nela taky učí? Učila se přeci pořád. Jak mohla tušit, že to bylo jinak? Pomalu a pevně ji obejmě. Nela se jí zhroutí do náručí a nepřestává vzlykat.

„Proč jsi mi to neřekla dřív? Muselo ti bejt hrozně,“ pronese Verča tiše.

„Je mi pořád hrozně.“

„Přece mu to nemůže jen tak projít!“ zašeptá Verča a kouše se do spodního rtu, až cítí na jazyku krev. To ona ukecala Nelu, aby na tu oslavu šla. Vůbec se jí tam nechtělo, ale ona do ní pořád hučela, až ji nakonec přemluvila.

„Nebuď naivní. Nechci, aby si na mě ukazovali, že jsem si to vymyslela, vždyť víš, kdo je jeho fotr,“ procedí a utírá si rozmazané šminky po obličejí. Verča ví, že má pravdu, ale

nedokáže se s tím vyrovnat. Nela, kterou zná, by bojovala a nikdy se nevzdala. Jenže Nela už není tou, co bývala. Je zlomená jako větev, do které udeřil blesk. Nechce zápasit v tvrdé válce o spravedlnost. Chce jen normálně žít a zapomenout. Nic víc.

„A co když ho potkáš ve škole? Co budeš dělat?“

„Nebudu si ho všímat. A samozřejmě se mu budu snažit vyhýbat, jak jen to půjde.“

„Aha,“ Verča chce podotknout, že to se jí asi jen tak nepodaří, ale radši mlčí a jen ji tiskne k sobě. Lituje, že spolu nechodí aspoň do školy. Nehnula by se od ní na krok a nedovolila by Richardovi, aby se k ní přiblížil. Vždycky za ní doleжал, přestože mohl mít skoro každou. Samozřejmě. Je krásná, sebejistá, oslnivá. Kořist.

Nela se odtáhne a znovu si utře ubrečený obličej hrbetem ruky. Vypadá jako zničená malá mořská víla, napadne Verču a vzápětí si ji představí, jak klečí na čtyřech a Richard jí cpe násilím do pusy penis. Udělá se jí zle. Hnus jí zalomcuje celým tělem a naskočí jí husí kůže.

„Musíme vymyslet aspoň nějakou pomstu. Nemůžeme toho sráče nechat jen tak bejt,“ zasyčí.

Nela jen zavrtí hlavou. Podívá se na Verču, které se třese brada. Tváří se jako malá holčička, která poprvé zjistila, že svět není jenom pohádkové místo. Obě na sebe chvíli jen mlčky zírají. Vědí, že nikdy už to nebude stejné jako dřív.

Nela je na vrcholu a zvrací z dvacetimetrové výšky. Kolemjdoucí ji znechuceně sledují, ale dělají, že nic nevidí. Chlapeček na ni ukazuje a volá na mámu, že paní blinká a on dál nepůjde, protože se taky nechce poblínkat. Verče je jasné, že se Nele neudělalo špatně z výšky, ale nemůže se

udržet a rozesměje se. Nela si otře pusku toaletákem, který nosí v batohu, a napije se z láhve vody.

„Velká prča, co?“ ušklíbne se a přinutí se k úsměvu, i když jí vůbec do smíchu není.

„Promiň, ale lepší místo než Stezku korunami stromů sis na blití fakt vybrat nemohla. Myslím, žes vyplašila nejen všechny lidi, ale i zvířata do sta kilometrů. Vydáváš při tom zvuky jako jelen v říji, ale nezapomeneš u toho vypadat jako hollywoodská herečka, co po ní slintaj všichni chlapi v kině,“ chechtá se, napodobuje troubení a tmavé vlasy jí poletují ze strany na stranu. V tu chvíli je Nela ráda, že ji má, protože jí vždycky umí rozesmát.

„No jo, asi se mi zamotala hlava z tý vejšky,“ podotkne a otírá si zbytek zvratků z mikiny.

„Nemusíš kecat. Jsi doktorka, tak asi tušíš, o co tu jde,“ zabrousí Verča na téma, které začíná být neodvratné.

„Nejsem doktorka,“ hlesne. Pochopitelně i bez titulu by pochopila, co může věčná nevolnost znamenat. Jenže na tuhle možnost nechce ani pomyslet.

„Ale jednou budeš doktorka. No, každopádně musíme do lékárny pro test,“ poručí Verča a Nela je ráda, že to rozhodla za ni. Sama by se k tomu nejspíš nedokopala a stále by si namlouvala, že se nic neděje.

„Nahoru už asi nejdem, co?“ zeptá se místo odpovědi. Verča ji chytne za loket.

„Ne, další divadlo tu lidem hrát nemusíme. Jdeme dolů a zjistíme, jak to s tebou je.“

Nele se klepe ruka, když čůrá na test. V hlavě má naprosto duto. Možnost, že by byla těhotná, si nechce absolutně připustit, přestože už dvakrát nedostala menstruaci. Vyleze

z kabinky a položí test na umyvadlo. S Verčou ho hypnotizují pohledem. Vteřiny se nekonečně vlečou. Potom se objeví první čárka. Obě zatají dech. Vzápětí se rýsuje další. Slabá, světle růžová, ale bezpochyby je tam. Nela na ni fascinovaně zírá, jako by se snad dala jenom silou vůle vymazat. Neviditelná energie ji opět vrátí do noci, na kterou se snaží den co den zapomenout. Teď je však jasné, že se jí to nikdy nemůže podařit. Mlčky si opláchnou obličej studenou vodou a opře se o ledové dlaždičky.

„Tak to je průser,“ pronese a v žilách jí cirkuluje panika.

„Co budeš dělat?“ vyhrkne Verča a pak ještě navrhone, že půjdou koupit další test, aby měly jistotu. Obě ale už moc dobře vědí, co je nadmíru jasné.

„Ať se rozhodneš jakkoliv, budu s tebou,“ chytne ji za ruku a myslí to vážně. Tentokrát svoji kamarádku samotnou nenechá. Ve skrytu duše je ale ráda, že podobné rozhodnutí nemusí dělat ona. Vždycky tak trochu Nele záviděla. Husté blondaté vlasy, postavu modelky, chytrost. Bez mrknutí oka se dostala na medicínu a na koho se podívala, ten se do ní zamiloval. Netušila, že to může být spíš prokletí.

„Půjdu na potrat, přece si nenechám dítě toho hajzla!“ pronese zlověstným hlasem Nela.

„To jo. Nemůžeš mít ještě děti, je ti dvacet dva a studuješ. Budeš mít jednu rodinu s někým, koho budeš mít ráda,“ Verče se uleví, že se její kamarádka rozhodla právě takhle. Kdyby si dítě nechala, všechno už by bylo v háji. Zničila by si život a ona by za to nesla na svých bedrech část viny.

Další dny tráví Nela tím, že si představuje, jak vběhne pod auto a nechá se srazit, anebo do sebe naláduje několik balení prášků na spaní a zapije je láhví vodky. Je zamčená ve

svém pokoji a s nikým se nebaví. Dokonce ani s Martínkem ne, protože nechce vidět jeho nevinnou dětskou tvářičku, která by jí připomínala, že má vetřelce v břiše. Ještě by zpochybnila její rozhodnutí. Všem tvrdí, že má střevní chřipku. A nikdo nemá důvod jí nevěřit.

Když leží v ordinaci gynekologa a na ultrazvuku sleduje flek, který má být její dítě, má co dělat, aby se nerozbrečela.

„Můžete si to ještě rozmyslet. Ale už jste v jedenáctém týdnu těhotenství, to je na interrupci nejzazší doba,“ pronese doktor chladně, čímž jí příliš nepomůže.

„Už jsem rozhodnutá,“ odpoví Nela a cítí, jak jí vysychá v krku. Odvrátí hlavu od monitoru, aby se už víc nemusela koukat na tepající zárodek. Než se ale zvedne z lůžka, nedá jí to a ještě se na monitor letmo podívá. Do očí se jí nahnou slzy, ale snaží se tvářit, že je všechno v pořádku. Běžná rutinní gynekologická prohlídka. Když se postaví, zamotá se jí hlava a omdlí.

Máma přijede do dvaceti minut a jen co se na Nelu podívá, nemusí jí už vůbec nic vysvětlovat. Posadí se vedle ní v prázdné čekárně před ordinací, kam ji usadili, když se jí udělalo líp, a obejmě ji kolem ramen. Na jazyku má plno výčitek, ale rozhodne se je spolknout. Obě chvíli mlčí a pak se Nela rozvzlyká jako malá. Pová mámě o svém těhotenství, o tom, že dítě nechce, ale představa, že ho zabije, jí přijde šílená. Nakonec přízná i otce a jak se všechno seaběhlo, čímž matku šokuje mnohem víc než zjištěním, že by z ní mohla být babička. Máma ji poslouchá a s každým dalším Neliným slovem je čím dál tím rozrušenější. Cítí, jak v ní vibruje vztek.

„Co mi to tu vykládáš? Mělas to okamžitě nahlásit a parchant půjde sedět!“ Vyskočí, popadne židli a mrští s ní o zeď.

Navzdory stavu, ve kterém se Nela právě nachází, jí zacukají koutky úst a napadne ji, že pokud zvládla být matkou její máma, nemůže to být zas tak nic těžkého. Když matka popadne druhou židli, kterou trefí obraz na stěně a ještě zařve pár nadávek, rozrazí se dveře a v nich stojí sestra i s doktorem.

„Co to má znamenat?“ zeptá se sestra matky jako malého školáka. Ta se na oba zlostně podívá, jako by snad oni mohli za to, co se právě dozvěděla. Nelu paradoxně celá situace trochu uklidní, i když by ze strany svého rodiče stála o jinou formu podpory.

„Promiňte, my už odcházíme,“ Nela popadne matku za paži a vleče ji ven jako vyšínutého pacienta. Za sebou nechávají spoušť jako nadupaní rockeři po koncertě.

V autě pak obě mlčí. Matka upřeně sleduje silnici, ale hlavou se jí honí jediné. Pomsta. Nedovolí, aby její dceři někdo ublížil a nenesl za to žádnou odpovědnost. Nela jí čte myšlenky. Není to ostatně nic těžkého, matku dobře zná a vidí, jak se v ní vaří krev.

„Nemůžeme to nikde hlásit, mami. Nechci, aby věděl, že to dítě je jeho. Nesmí se o tom nikdy dozvědět.“ Sama je překvapená svým náhlým rozhodnutím. Rozhodnutím dítě si nechat. Ještě před chvílí byla naprosto přesvědčená, že ho nechce. Nestačí o tom ale příliš dlouze uvažovat, poněvadž matka sebou trhne a nečekaně zastaví uprostřed silnice. Zapne blikáčky a vyběhne z auta, jako by ji někdo pronásledoval. Nela ji sleduje z okýnka a vidí, jak si sundává botu a snaží se s ní trefit do billboardu. Zubí se na něm kandidát do Senátu. Richardův otec.

„Nech toho, mami!“ zařve na ni a ukáže prostředník na projíždějící vůz, který musí jejich auto objet a při tom troubí.